

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: A. K., zastoupená Mgr. Gabrielou Tittlovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Klientská 46, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2004, čj. OAM-3216/VL-20-C07-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 7. 2005, čj. 41 Az 31/2004 – 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 12. 2004, čj. OAM-3216/VL-20-C07-2004. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím byla žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí

žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a na podkladě dostatečně zjištěného stavu věci.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Obecně namítá, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí a porušil tak § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), v důsledku čehož nesprávně posoudil žádost o azyl, dále namítá neúplnost důkazů, které si správní orgán opatřil, tudíž se nemohl správně zabývat skutkovými a právními otázkami, čímž porušil § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 správního řádu, rovněž namítá, že rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, není logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Problémy stěžovatelky jsou zdánlivě soukromé a jsou obrazem poměrů na Ukrajině, přičemž odkazuje na čl. 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků.

Podáním ze dne 1. 12. 2005 doplnila, že se v zemi svého původu necítila bezpečná a u orgánů státní moci, které bagatelizovaly nebezpečí fyzických a psychických útoků manželem stěžovatelky, nenalezla oporu, resp. jí byla odmítnuta pomoc. Manžel ji začal napadat po svém návratu z Kosova, kde působil jako profesionální voják. Stěžovatelce jakožto příslušnici skupiny osob vystavených domácímu násilí byly odpírány podmínky důstojného života, v této souvislosti poukazuje na Chartu základních práv EU, zejména čl. 1, čl. 2 odst. 1, čl. 6 a čl. 18. Stěžovatelce v případě jejího návratu hrozí ohrožení života a „nebude jí garantováno právo na život“ a lidskou důstojnost. Pokud tyto důvody stěžovatelky nebyly v průběhu řízení o azyl zcela zřejmé, stalo se tak v důsledku jazykové bariéry.

Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; rovněž požádala o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

V kasační stížnosti taktéž požádala o ustanovení zástupce z řad advokátů. Advokát byl žalobkyni ustanoven usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 10. 2005, čj. 41 Az 31/2004 – 34.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 20. 1. 2006 uvedl, že považuje rozsudek krajského soudu i svá rozhodnutí za vydaná v souladu s právními předpisy a odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatelky. Stěžovatelka neuvedla žádnou skutečnost svědčící o pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Potíže se soukromou osobou nejsou bez dalšího azylově relevantním důvodem. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Jde-li o stěžovatelčiny námitky neúplného zjištění skutkového stavu, nedostatečnosti důkazů, absence logické vazby mezi rozhodnutím a podklady pro ně a jazykové bariéry, Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde o námitky nepřipustné ve smyslu § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, neboť je stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač to učinit mohla.

Následně Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení stěžovatelčiny námitky spočívající v nesprávném posouzení skutkového stavu, konkrétně v nesouhlasu s posouzením její žádosti jako zjevně nedůvodné s tím, že její problémy jsou pouze zdánlivě soukromé, neboť patří k sociální skupině osob vystavených domácímu násilí a že jí byla odepřena ochrana ze strany orgánů státní moci. K tomu lze uvést, že ke zjištění skutkového stavu věci má v řízení o udělení azylu zásadní význam výpověď žadatele představovaná vlastní žádostí o udělení azylu a zejména pohovor, jenž je za účelem zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí správním orgánem prováděn. Stěžovatelka v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 4. 11. 2004 a v protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území ČR provedeném dne 30. 11. 2004 v P. Č. Ú. uvedla, že jediným důvodem její žádosti o azyl jsou rodinné důvody, resp. napadání manželem, přičemž počínání manžela oznámila na policii pouze jednou a nečinnost policie se nepokoušela nijak řešit, později se již na orgány státní moci o pomoc neobrátila. Stěžovatelka tedy neuváděla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být pronásledována z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

K namítané příslušnosti k sociální skupině Nejvyšší správní soud poznamenává, že zákonodárce v ustanovení § 12 zákona o azylu implementoval ustanovení čl. 1 odst. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků přijaté v Ženevě dne 28. 7. 1951 a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků přijatého v New Yorku dne 31. 1. 1967, z něhož vyplývá, že se musí jednat o represí ze strany státu z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině. V daném případě se o takovou státní represí nejednalo, stěžovatelka, jak sama uvedla, má obavy z pronásledování svým bývalým manželem, navíc se ani dostatečně nedomáhala ochrany ze strany orgánů státní moci. Jednání stěžovatelčina bývalého manžela nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu. Stěžovatelčin poukaz na čl. 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, která není právně závazným dokumentem, je zcela obecný, bez uvedení do souvislosti s její konkrétní situací. Ve své žádosti o azyl a při pohovoru žádné opodstatněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu neuváděla a stejně tak ani skutečnosti svědčící pronásledování na „kumulativním“ základě. K jejímu odkazu na Chartu základních práv EU lze uvést jen tolik, že jde o právně nezávazný dokument, jenž primárně upravuje práva občanů členských států k Evropské Unii. Tyto námitky stěžovatelky jsou tedy nedůvodné.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu